SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 643/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [redacted], [redacted], zastúpenej advokátom JUDr. Antonom Kupšom, Moyzesova 1380/34, Čadca, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/181/2014 z 30. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2016 doručená sťažnosť [redacted], [redacted] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co/181/2014 z 30. septembra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 11 C/155/2011 zo 6. novembra 2013, ktorým určil, že nehnuteľnosť – *„parcela* [redacted]“ nachádzajúca sa v k. ú. [redacted] patrí v podiele 6/16 do podielového spoluvlastníctva nebohého [redacted] a zároveň zaviazal odporkyňu nahradiť žalobcom v 1. až 5. rade trovy konania. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie *„podľa § 237 písm. f) O. s. p.“*, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo 269/2015 zo 6. júna 2012 odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti vyslovuje presvedčenie, že napadnutým rozsudkom krajského súdu *„jej bolo odobraté základné právo na spravodlivé konanie podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to najmä tým, že krajský súd po predložení dôkazu, a to rozsudku Okresného súdu v Čadci, 4 C 838/81 o reálnej deľbe v náväznosti na rozhodnutie č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí býv. Najvyššieho súdu Československej republiky, nerešpektoval toto rozhodnutie a nerešpektoval reálnu deľbu pôvodných pozemnoknižných spoluvlastníkov a predloženie tohto dôkazu bolo reálnym preukázaním reálnej skutočnosti, ktorá predstavovala reálnu deľbu pôvodných pozemnoknižných spoluvlastníkov“, čím zároveň „porušil ustanovenie Čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a tým zasiahol do vlastníckeho práva sťažovateľky“.*

4. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu *„došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa § 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“*, a aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil.

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Uplatnenie právomocí ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania stanovených v § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikuje, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu (III. ÚS 349/2015).

10. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva,

prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

11. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

12. Zo vzájomnej väzby medzi citovanými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

13. Pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci je sťažovateľka v konaní pred ním zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť, petit nie je vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby predstavoval právne relevantné východisko pre rozhodnutie ústavného súdu v danej veci. Aj odôvodnenie sťažnosti je neurčité a nezrozumiteľné, pretože sa v ňom nenachádza čo i len jediná dostatočne konkrétna a určitá ústavnoprávne relevantná námietka, ktorá by vzhľadom na obsah toho-ktorého základného práva alebo slobody mala svedčať v prospech záveru o porušení *„základných práv sťažovateľky podľa § 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“* krajským súdom. Ďalším závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že sťažovateľka spolu s ňou ústavnému súdu nepredložila kópiu napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorého prieskumu

sa domáha. Namiesto neho k sťažnosti pripojila kópiu uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, avšak toto rozhodnutie samostatnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nenapadla.

14. V súvislosti so zisteným rozsahom nedostatkov ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, keďže na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd nedostatky zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania posudzuje (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 57/2015, I. ÚS 337/2015).

15. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 zdôraznil, že: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

16. Ústavný súd so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky dospel k záveru, že jej sťažnosť v predloženej podobe vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať ani len splnenie procesných podmienok konania pred ústavným súdom, preto ju z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní.

17. Nad rámec uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na to, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013). Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2016